

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 03.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **11522** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.268, ал.1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на М. С. Х., Е. хх, от [населено място] [улица], срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-439 от 01.12.2022г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата вх.№94-М-1072 от 17.11.2022г. на Х. срещу РАЗПОРЕЖДАНЕ №С-220022-137-0009473 от 02.11.2022г. издадено от Г. Г. на длъжност публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП.- С., с което е отказано да се уважи молбата за прекратяване на производството поради погасяване по давност на вземанията по изпълнително дело /ИД/ №221122410/22г. в размер на 332 160,81лв. главница и 158 662,08лв. лихви.

С жалбата се оспорва решението, както и разпореждането по отношение на което жалбата не е уважена. Твърди се, че решението е нищожно, защото няма данни да е подписано с КЕП по ЗЕД /Закона за електронния документ/ и съобразно решение по дело С-362/21г. на СЕС. На следващо място се прави довода, че решението е немотивирано, както и е постановено при неправилно приложение на закона. Визира се, че органът по приходите се стреми да събере при прилагане на Директива 2010/24 вземане в по-голям размер. Визира се, че неправилно са тълкувани нормите на чл.12 и чл.21 от Директива 2010/24. Първата касае съобразяването с всякакви дати от значение за изпълнителното производство и относими към настъпването на давността. Твърди се, че НАП като запитан орган е следвало да обследва наличната погасителна давност и запитващата държава, реално считано от 2019г. след законодателните промени в Гърция. Визира се, че органът е следвало да се запознае с Директива

2010/24 и е следвало да приложи чл.269т, ал.2 и ал.5 от ДОПК, тъй като вземането е над 10 години. За неправилно е счетено становището, че служителите на НАП, че не следва да знаят давността на запитващата държава и да прилагат сляпо незаконосъобразните ѝ искания. В тази връзка от защитата се поставя въпроса - как служителите на НАП ще приложат чл.269у от ДОПК, ако не знаят погасителната давност в Гърция. Подчертава се, че при получаването на Единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки е трябвало да се установи, че в него липсва съгласно изискванията на чл.12, ал.1, т.А дата на настъпване на погасителната давност на всяко едно от претендираните вземания. С оглед изложеното е направена констатацията, че органите по приходите неправилно тълкуват Директива 2010/24, тъй като не се съобразяват, че процесуалните действия се извършват по силата на приложимото национално законодателство т.е. по ДОПК, а давността по правото на запитващата държава т.е. Гърция. В тази връзка се визира, че България като запитана държава не може да извършва процесуални действия по събиране на вземането, ако са минали повече от 10 години от възникването му, а не от установяването му. Така се прави довода, че всички действия по отношение на вземане с период над 10 години – биха били незаконосъобразни. На следващо място се обръща внимание на това, че няма индивидуални административни актове на името на ФЛ /физическото лице/ М. Х. с индивидуален идентификационен номер №166230978, а има на ЮЛ-,ИЛЗ“ЕООД, което от 05.09.2018г. е заличен търговец. С оглед изложеното се прави извода, че ответникът е превишил задълженията си по служба. Излагат се и конкретни съображения относно всяко едно от задълженията.

В съдебно заседание –жалбата се поддържа от адв.Ч. Претендират се разноски. Представя се писмена защита и от пълномощника на оспорващата адв.Ц. П.. В тази защита се акцентира, че настоящето производство е след решение №4630 от 06.07.22г. по адм.дело №1705/22г. на АССГ, с което са отменени обезпечителните мерки. Има позоваване на мотивите на този акт, че органът не е направил преценка по възраженията за изтекла давност. Подчертава се, че данъчният период, за който се претендират вземанията е от 2008г. до 2014г. и се касае за вземания по закон, който е бил отменен като несъвместим с правото на ЕС. Допълва се, че за този данък не е била подадена декларация за освобождаване от представляващия тогава дружеството, като впоследствие е била подадена и дружеството е било освободено от данъка след 2016г.. Има позоваване и на практиката на СЕС и по-специално на чл.5 от ДЕС да не се позволява да се влоши положението на длъжника спрямо българското законодателство. Прави се извода, че е налице хипотезата на чл.269т, ал.2 и ал.5 от ДОПК, при която местният орган е следало да откаже да предостави взаимна помощ на гръцката държава, което било установено и от другия състав на АССГ. Има и позоваване на Единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземанията /ЕИПМСВ/, попадащи в обхвата на Директива 2010/24/ЕС за това, че е издаден на 25.10.2021г., поради което за първите четири претендирани вземания в общ размер от 291 109,79лв. НАП не е била длъжна да оказва съдействие. Подчертава се също, че съгласно чл.268т, ал.2 и ал.5 от ДОПК, както и съгласно чл.18 от Директивата давността се брой, считано не от датата на установяване на вземането, а от датата, на която същото е станало изискуемо. В този смисъл се оспорват тези дати, посочени от гръцката администрация във връзка с акт АТВ4139 от 06.07.2016г. на гръцките власти. По отношение на него също са изложени самостоятелни съображения, за това, че не е била уведомена страната, което е в нарушение на чл.47

Хартата за правата на ЕС и в разрез с ч.6 от ЕКПЧОС. Има и изложени съображения във връзка с погасителната давност по гръцкото законодателство като в тази връзка се прави извода, че НАП не е успяла да установи приложимите разпоредби на гръцкия закон като в оспореното разпореждане е трябвало да се изложат мотиви защо не е изтекла давността. На последно място се завършат бележките с твърдението, че ответникът /зам.директор на ТД на НАП/ не е компетентен да постанови решението, защото ДОПК не допуска делегиране. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

Ответната страна -чрез юрк.Р.- оспорва жалбата по изложените в решението съображения и моли да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение. Подчертава, че прилагането на давностните срокове се урежда единствено от гръцкото законодателство. В последното запитване към гръцката данъчна администрация, е получен отговор, че давностните срокове по отношение на нито едно от вземанията не са изтекли, както и че всички възражения в тази насока от данъчната служба и националния съд на Гърция са отхвърлени. Акцентира се на факта, че няма допуснато спиране на изпълнението по единствено висящото възражение на Х. от 15.04.22г.. В този отговор по отношение на гръцките отговори за отменените от АССГ обезпечителни мерки е изразено становището, че това е твърде необосновано, предвид факта, че най-ранната дата на изтичащия давностен срок е 31.08.2025г., както и че дали е изтекла давността се преценява по гръцките закони, съгласно директивата, включително и съдилищата са отхвърлили възраженията на оспорващата в тази насока.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е от 08.12.2022г. /пощенско клеймо на плика/ по отношение на решение №ПО-107 от 26.10.2021г., връчено на 02.11.2021г./л.16/, поради което се констатира, че е в срока по чл.267, ал.2 от ДОПК.

По съществуващото на жалбата, съставът намира следното:

По процедурата –процесното разпореждане изх.№С-220022-137-0009473 от 02.11.2022г. е издадено от Г. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП по молба-възражение от 01.11.2022г. на М. Х. за прекратяване на производството, поради погасяване по давност на вземанията. В разпореждането е посочено, че процесните вземания касаят национални данъци и такси върху недвижимата собственост в Гърция във връзка с отправено искане за взаимна помощ от Гърция с молби №12321-010893 от 27.10.2021г. касателно 9 вземания, посочени отделно главница и лихва за всяко едно, както и общо в размер на 332 360лв. главница и 184 699,99лв. лихва или общо 517 059,90лв.. По конкретното искане е визирано, че давностният срок на вземанията не е изтекъл предвид предприетите мерки от страна на длъжника –подадена административна жалба №17377 от 19.07.2016г., съдебна жалба №PR270/22.09.2016г. и второинстанционна жалба № 163/13.07.2020г., както и предвид предприетите от гръцките власти изпълнителни действия и образувани наказателни производства №1/2020г. и №2/2020г.. Посочено е, че всички горепосочени актове по оспорването са отхвърлени от данъчната администрация и от компетентните съдилища като единствения процес, по отношение на който процеса е все още висящ в Гърция е възражение №245/15.-04.2022г. от 15.04.2022г. насрочено за разглеждане на 18.01.2023г., въпреки което не е допуснато спиране на изпълнението. С оглед

изложеното е отказано да се прекрати производството, поради изтекла давност.

Ответникът – Директор на ТД на НАП /не зам.директора на ТД на НАП/- е оставил без уважение жалбата срещу разпореждането по следните мотиви. Посочено е, че изп.дело №221122410/22г. е образувано за събиране на установени и изискуеми публични задължения на М. Х. от 332 360,81лв. главница и 158 468,92лв. лихва по искане за взаимна помощ с държави членки /ДЧ/ на ЕС с вх.№12321-010893 от 27.10.2021г., като първоначалното искане е подадено по ел.път на 08.07.2021г., към което искане са приложени 3 бр. Единни инструменти за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземанията /ЕИПМСВ/ във връзка с директива 2010/24. Искането касае М. Х. с данъчен номер[ЕИК] в качеството ѝ на законен представител и съдлъжник на ЮЛ „ИЛЗ“ЕООД с даначън номер[ЕИК].

Посочено е, че по ЕИПМСВ от 25.10.2021г. с реф.№ EL 1001603422021 20211025 UIPE 1 се касае за данък върху недвижимо имущество за периода от 2008г. до 2014г. с дата на установяване 06.07.2016г. с акт №АТВ4139 от 06.07.2016г., подлежащ на изпълнение от 10.08.2016г., както следва:

За 2008г. 13 342,64лв. главница и 6 038,88лв.лихва

За 2009г.-64 198,47лв. главница и 29 056,23лв. лихва

За 2010г. -64 198,47лв. главница и 29 056,23лв. лихва

За 2011г. 58 666,11лв. главница и 26 552,31 лихва

За 2012г.-51332,89лв. главница и 23 233,26л. лихва

За 2013г. 43332,96лв. главница и 19 612,49лв.лихва

За 2014г.-35 333,03лв. главница и 15 991,74лв. лихва

По ЕИПМСВ от 25.10.2021г. с реф.№ EL 1001603422021 20211025 UIPE 2 се касае за изискуемо публично вземане, представляващо глоби по Кодекса за счетоводните книги и записи за периода 01.01.2012г. до 31.12.2012г. с дата на установяване 11.07.2016г. с акт №АТВ4224 от 11.07.2016г. подлежащ на изпълнение от 10.08.2016г. с размер 1 760,22лв. главница и 838,92лв. лихва.

Третото ЕИПМСВ от 25.10.2021г. с реф.№ EL 1001603422021 20211025 UIPE 3 касае установено и изискуемо вземане глоба във връзка с данък върху доходите за периода 01.01.2016г. до 31.12.2016г. с дата на установяване 27.04.2018г. с акт №АТВ1482 от 27.02.2018г. подлежащ на изпълнение от 13.04.2018г..

Посочено е, че и 3-те ЕИПМСВ са връчени на М.Х.. Отразено е, че от лицето е направено възражение от 01.11.22г. за погасяване по давност на задълженията за периода 01.01.2008-31.12.2014г., което с процесното разпореждане на ПИ от 02.11.2022г. е отхвърлено по съображения, че е налице наказателно производство в ДЧ от изхода на което зависи установяването и събирането на задълженията.

Ответникът е допълнил, че има образувани наказателни производства №1/2020г. и №2/2020г., които са оказали ефект върху давностния срок. Описано е, че лицето е подавало и съдебни жалби. Допълнено е, че по отправеното запитване на българските власти от 27.10.2021г., компетентната местна служба в Гърция, ги информира, че давността не е изтекла.

Въз основа на изложеното в оспореното решение – е анализирана правната рамка за събиране на публичните задължения чрез механизма за взаимопомощ, регламентна Директива 2010/24 и чл.269а и сл. от ДОПК. Констатирано е, че са изпълнени изискванията на ДОПК –има приложен Единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки с необходимото съдържание. Подчертано е, че възможност, а не задължение е по чл.269к, ал.3 от ДОПК да се приложат и други документи касателно

вземането, поради което възражението на страната, че не е приложен изпълнителния титул е прието за неоснователно.

Визирано е, че съгласно чл.14 на Директива 2010/24 т.1 споровете относно вземането са в компетентността на съответните инстанции на запитващата държава. Подчертано е, че директивата почива на принципа за взаимно доверие, свързано с ефикасността на системата за взаимна помощ, което е прокламирано в решение по дело C-420/1019 на СЕС вкл. и това, че съгласно директивата не се предоставя на инстанциите на запитаната държава правото да контролират актовете на запитващата държава. Във връзка с гореизоженото –е посочено, че има данни, че лицето е оспорило актовете за установяване на вземането пред компетентните органи на запитващата държава, което оспорване е било отхвърлено. Също така по данни на гръцката администрация е посочено, че има висящо производство за част от вземанията насрочено за 18.01.2023г..

С оглед изложеното е направен извода от ответника, че публичният изпълнител не дължи преценка за законосъобразността на актовете, които поражда вземанията и принципа за взаимно доверие задължава същият да приеме, че са установени към момента на образуване на изпълнителното производство.

Има и позоваване на чл.18 от директивата и чл.269к от ДОПК, че запитания орган има ограничени задължения напр. при вземане под 1500 евро или когато поради положението на длъжника се създават сериозни икономически затруднения при събирането му и т.н. вкл. при изтекъл 10 годишен давностен срок, има право да откаже помощ, но е визирано, че тези хипотези не са налице. Подчертано е, че за давността –видно от чл.269у от ДОПК – се прилага законодателството на запитващата държава Гърция, а действията по спиране и прекъсване на давността имат последици и у нас. За давността е посочено, че страната е можела да направи възраженията си пред съответните гръцки власти.

С оглед изложеното е направен извода за законосъобразно разпореждане от 02.11.2022г. на ПИ, поради което жалбата на М.Х. е оставена без уважение.

В СЪДЕБНОТО производство са събрани писмени доказателства вкл. превод на български на чл.36 от Закон 4987. Видно от същия т.1 срокът е 5 години, но за издаването на акт за определяне на данък, който тече от годината от която изтича срока за подаване на декларация. Също така т.3а предвижда по изключение издаването на акт за определяне на данъка в срок от 10 години. Приложено е по искането от националната ни данъчна администрация на л.194 и сл. отговора на запитващата администрация по искането за взаимопомощ от 25.10.2021г., но с нова дата – от 21.06.2023г., касаещо вземанията за данък върху недвижимо имущество. Видно от същото отново са посочени отделните задълженията за периода по години- за 2008г. с дата на установяване 06.07.2016г. с дата на изискуемост 10.08.2016г./дата на пристъпване към изпълнителни мерки/ и с последен давностен срок – 25.03.2027г., за данъка за 2009г., 2010г., 2011г. и 2012г. същите параметри вкл. давностен срок. С оглед новата дата 21.06.23г. е допълнено, че давността за 7-те задължения изтича на 25.03.2027г., като и последното възражение от 21.10.22г. на страната е разгледано от съда на 05.04.23г., като се чака решение, но въпреки това не е допуснато спиране на изпълнението.

С оглед изложеното, СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Оспореното решение и разпореждане са издадени от компетентни органи, в производство без процесуални нарушения, с изложени подробни съображения,

мотивирани, с правилно приложение на материално-правната норма на закона и целта на същия.

На първо място –решението от 01.12.22г. е постановено от името на директора на ТД на НАП, но е подписано от А. Г.- зам.директор на ТД на НАП, оправомощена със Заповед №ЗЦУ-ОПР-49 от 15.11.2022г.. Същата е приложена на л.43 по делото и касае не делегиране на правомощия, които да се упражняват съвместно с титуляра и за които да има съответната законова възможност, а се отнася за случаите, когато титулярът отсъства –отпуск, командировка, т.е. ситуация на заместване на директора на ТД на НАП. С оглед изложеното няма нищожност.

Относно доводите за липса на КЕП, същите не се споделят. Приложеното решение е с подписа и печата на длъжностното лице, което го е постановило и не е генерирано като ел.документ по ЗЕД. Също така, ако се правят доводи в тази връзка - тежестта за доказване на твърдяното обстоятелство – е върху оспорващият. Видно е от съдебната практика на АССГ по данъчни дела с предмет оспорването на РА, че при възражения за липса на валиден КЕП – установяването на тези обстоятелства става чрез съдебна експертиза по искане и за сметка на оспорващия.

Не се установяват процесуални нарушения и във връзка с позоваването на предходно решение на АССГ -№4630 от 06.07.2022г.по адм.дело №1705/22г., тъй като то касае не връщане на преписката по настоящето искане за прекратяване поради давност със задължителни указания, а се отнася за обезпечителните мерки. С оглед и изложеното органите по приходите не са длъжни да го съобразят. Независимо от това - позоваването на изводи на състава в мотивите касателно давността –също е неотносимо. Това решение не е тълкувателно и дейността по формиране на изводите на този състав, за да обуслови конкретния му диспозитив – няма нито задължителен, нито препоръчителен характер по отношение на констатациите, които съставът следва да направи в настоящето производство.

Също така се възприемат като неотносими възраженията на оспорващата, изложените най-вече в писмените ѝ бележки, дали е била уведомена отделно като физическо лице, а не като представител М.Х. за производството, завършило с акта за установяване на вземането № АТВ4139 от 06.07.2016г. на гръцките власти. Видно от отговора на гръцката администрация – имало е оспорвания на основанията на задълженията, които не са завършили в полза на страната. В тази връзка -дали има или не -нарушение на чл.47 Хартата за правата на ЕС и на чл.6 от ЕКПЧОС –следва да се прецени от гръцките власти при оспорването на този акт. Също така неотносимо е дали в този акт правилно е определена датата на установяване на вземането и датата, на която същото е станало изискуемо. Българският съд в

това производство, както и обратното гръцкият - не могат да правят констатации по основаниято за изпълнение - съответния индивидуален административен акт. Също така неотнормими към настоящия спор следва да се приемат доводите, свързани с причините да не се подаде искане за освобождаване от данъка /защото управителят не е направил това, а след 2016г. е направено и съответно дружеството е освободено от данък/, както и с последващата отмяна на закона. В тази връзка също абсолютно извън контекста на изложеното са твърденията, че е нарушен чл.5 от ДЕС, защото се влошава положението на длъжника. Неотнормими и неподлежащи на преценка в настоящето производство са и доводите кой е длъжника. По всички тези възражения трябва да се има предвид, че характеристиките на задълженията следват от основаниято за възникването му –съответния административен акт. Ако е имало някакви несъгласия по пътя на оспорването, предоставен в съответната държава, същите е следвало да се изложат и съответно разгледат.

Изложеното е така вкл. и касателно давността, която е материално-правен институт, поради което публичният изпълнител няма задължението да знае чуждото законодателство за давността и да го приложи. Българските правоприлагащи органи прилагат българския закон. **В този смисъл е и чл.19 §.1 от Директива 2010/22, че въпросите, свързани с давностните срокове, се уреждат единствено от действащите закони в запитстващата държава** т.е. от Гърция. Така и съгласно §.2 на чл.19, че действията на запитания орган, които се отразява на спирането, прекъсването или удължаването на давностните срокове - са във връзка със законите на запитстваща държава т.е. отново Гърция. Следва да се подчертае, че няма доказателства по делото за твърденията на страната, че вземанията на гръцката държава са погасени по давност, няма данни да са отписани там, включително ако имаше някаква промяна относно това обстоятелство – на основание чл.10 ал.2 от директивата - запитващият орган следваше да изпрати незабавно на запитания орган тази информация. Отделно и ал.3 на чл.19 от директивата разписва задължението във връзка с действия по прекъсване, спиране или удължаване на давността за взаимно информиране. Българският съд не може да решава спора между длъжника и гръцката администрация за приложението на давността по процесните чужди вземания, това може да направи единствено

гръцкия съд по приложение на гръцкото право по този материално-правен въпрос. Също така българският съд и не може да приложи българското право по отношение на чуждото вземане касателно давността и да преизчисли давностните срокове –така, както е направено в писмените бележки на защитата.

От друга страна с директивата в чл.18 са предоставени конкретни правомощия на публичния изпълнител по искането за помощ да я откаже. Същите са транспонирани в чл. 269т, ал.2 и ал.5 от ДОПК, но те касаят преценка за изтичането на 5, съответно 10 годишен срок **от изискуемостта на вземането до предявяването на искането**. Кога е изискуемо вземането е преценено, както се посочи от гръцките власти, съобразно гръцкия закон, и се отразява в искането **съобразно т.6 на формуляра на Единния инструмент**. Проверката от публичния изпълнител е на база на отразено във формуляра. Изискуемостта не се преизчислява от публичния изпълнител, нито се доказва от ответника в настоящето съдебно производство, каквито доводи се правят в писмените бележки. Това е така -не само защото се касае за елемент, чието отразяване в ЕИПИСВ е задължително от страна на гръцките власти, но и защото в Директива 2010/22 е закрепен принципа за взаимно доверие, който е подчертан и в решение по дело С-420/1019 на СЕС вкл. и това, че съгласно директивата не се предоставя на инстанциите на запитаната държава правото да контролират актовете на запитващата държава.

Не е спорно, че ако се касаеше за идентичен данък върху недвижим имот в РБ –изискуемостта на този ДНИ за 2008г. –съгласно ЗМДТ би била от 01.01.2009г.. Жалбоподателката прави паралел с българското законодателство и настъпването на изискуемостта съобразно същото вкл. изчисляването на абсолютната и относителната давност, което е недопустимо. Това е така, защото в случая приложим е чл.19 от директивата т.е. преценката дали е изтекла давността за гръцкото вземане – е на гръцката администрация. Така например в искането за помощ е посочено за данъка за 2008г., че датата на установяване на вземането е 06.07.2016г., изискуемостта е 10.08.2016г. /посочена като първи ден на предприемане на изпълнителните мерки/, а като последен ден на давностният срок е отразен 08.07.2026г. /л.154/. Така е и за данъка за 2009г. същите дати /л.156/, за данъка за 2010г. –л.158, за данъка за 2011г.- л.160, за данъка за 2012г.-л.162, както и за 2013г. –л.163. Също за 2014г.-л.166.Тези 7 задължения

за данък върху недвижимото имущество са установени с 1 акт, съобразно него са отразени и първите възможни изпълнителни действия т.е. изискуемостта. В искането за помощ е отразено още, че е приложим чл.36 от Гръцкия закон №4987. Нормата обаче касае срок от 5 респ.10 години за **издаването на акта за определянето на задължението**. Видно от превода му на л.188-този срок е обвързан от срока за подаване на декларация. Този срок дали е спазен – е въпрос по отношение законосъобразността на същия акт - предмет на оспорване пред гръцките съдилища. От издаването на този акт, видно от отбелязването в искането –е възможно и допустимо принудителното изпълнение. От този момент насетне е изчислена абсолютната давност от 10 години. Това е съгласно отразеното в същото по приложението на гръцкото законодателство. Следва обаче да се маркира, че този давностен срок от 08.07.2026г. с коригиращото искане е променен на 25.03.2027г. /л.196 и сл./ за 7-те задължения за данък върху недвижимото имущество, останалите параметри са запазени –дата на установяване 06.07.2016г. и дата, на която става възможно да се предприемат изпълнителни мерки 10.08.2016г.. Видно от отбелязването на л.207 гръб срокът е актуализиран. За глобата от 2012г. давностният срок е посочено, че изтича на 30.08-2026г.-, а глобата по т.9 е маркирано, че е събрана.

Следва също така да се подчертае, че в Директива 2010/22 ясно е посочено споровете пред кои съдилища се разглеждат освен за давността кой е приложимия закон. Така видно от чл.14 от същата като споровете относно вземането, както и относно първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава-членка или единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава-членка и споровете относно валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава-членка, са в компетентността на компетентните инстанции на запитващата държава-членка. Също така в Решение от 14 март 2019г. по дело №С-695/17 т.33 СЕС сочи, че чл.14 от Директива 2010/24 разпределя правомощията на съдилищата касателно вземането като тези за самото вземане се решават от съда на запитващата държава, а тези за изпълнителните мерки, предприети по реда на директивата по искането - от съда на запитаната държава. Следователно българският съд като такъв на запитаната държава може да се произнесе само по предприетите изпълнителни мерки,

защото са в изпълнение и приложение на българския закон. Така е например и в решение на СЕС от 20 януари 2021 г. по Дело С-420/19, където чл.16 от директивата за обезпечителните мерки, е посочено, че трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на запитаната държава членка, които се произнасят по искане за обезпечителни мерки, са обвързани от преценката относно спазването от фактическа и от правна страна на условията, предвидени за налагането на посочените мерки от властите на запитващата държава членка. Следователно посоченият пример макар и да касае друг въпрос /за обезпечителните мерки/ показва, че дори при изпълнителните мерки българският съд не може да преценява обезпечителната нужда, а трябва да се съобрази с искането на гръцките данъчни органи.

Следователно – дали има вземане, в какъв размер, кога е и как е установено, кога е изискуемо, погасено ли е по давност- са въпроси предоставени за решаване при спор на съда в Гърция. Правомощията на настоящият съд се състоя още в това да установи дали има ЕИПМСВ, както и дали страната е била уведомена за същият. Така по делото **Kurian** е подчертано, че съда на запитаната държава проверява дали длъжникът е бил уведомен за инструмента за предприемане на изпълнителни мерки, както в тази връзка има констатации в решението на ответника и не е спорно, че страната е надлежно известена.

По възражението на защитата за приложението на чл.13 и чл.18 от Директива 2010/24, СЪДЪТ приема следното: в действителност не е спорно съдържанието и видно от чл.13, т.1 §.2- *„ако запитаният орган счита, че на територията му не се събират същите или подобни данъци или такси, той използва правомощията и процедурите на запитаната държава членка спрямо вземанията, отнасящи се до данъка върху доходите на ФЛ, както и §.3, че „запитаната държава не е задължена да предостави на вземанията на други ДЧ привилегиите, които предоставя по подобни вземания, възниквали на нейната територия, освен ако ДЧ са постигнали споразумение в друг смисъл... ДЧ, която предоставя привилегии на вземанията на друга ДЧ няма право да откаже да предостави същите привилегии на същите или сходни вземания на други ДЧ при същите условия“.*

От друга страна обаче, видно от заключението на Генералния адвокат Hogan от 14.01.2020г. по дело С-19/19 т.64 чл.13 §.1 от Директива 2010/24 - всяко вземане по което е отправено запитването – се третира като вземане на запитаната държава **трябва да се тълкува в смисъл, че вземането на**

запитващата държава все пак не придобива качеството на материално-правно вземане на запитаната държава членка. Както и терминът привилегия в същия член се отнася до всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането в случай на конкуриращи се вземания, но запитаната държава **може, но не е задължена** да предостави такива приоритетни права по отношение на вземането на запитващата ДЧ. **Подчертано е, че чл.13 трябва да е от полза, а не в ущърб на запитващата държава.**

В действително разпоредбата на чл.13 от директивата дава възможност за регулиране на отношенията съобразявайки евентуалните разлики в законодателния подход и да се дадат привилегии, каквито биха се дали, ако вземането беше такова на запитаната ДЧ. Самата отмяна на конкретния закон не е подобна хипотеза. Страната, която се позовава на чуждото право следва да го докаже. Наведените в тази връзка доводи на етап писмени бележки за това, че задълженията касаят данък върху имотите единствено притежание на чуждестранни юридически лица –не са установени. Подобни доводи за несъответствие на основанието за данъка с правото на ЕС могат да се изложат при оспорването на акта за установяване на вземането. Единствено съответният гръцки съд на основание принципа на примата на европейското право може да приложи същото и да остави неприложена съответната национална правна норма при противоречие. Известно е, че има оспорване, но не са представени от жалбоподателката решенията по тези оспорвания, с които същата би следвало да разполага като лице, на което са връчвани съответните актове макар и в качеството ѝ на управител на дружеството. Следвало ли е като на физическо лице да ѝ се връчват втори път, а не само като на управител актовете - въз основа на които са установени задълженията- е въпрос, който е неотносим към спора. Релевантното е, че това лице е посочено като съдлъжник в искането за помощ и на него са му връчени съответните актове- основания за задълженията, чиито събирания се търсят. Посочи се вече, че въпроса дали следва да отговаря като съдлъжник -не е от компетентността на българските органи за задължение в друга държава. Трябва обаче да се маркира, че в българското законодателство съществува разпоредбата на чл.19 от ДОПК, при която управителят на дружеството отговаря за задълженията на последното вкл. и когато същият не е бил страна

в ревизионното производство в посоченото му качество на физическо лице.

Възражението на оспорващата за приложението на **чл.18 от Директивата** също не се споделят. Вече бяха изложени констатации във връзка с чл.18, но следва да се обобщи, че в нормата се разписват условията, при които запитаният орган не е длъжен да предостави помощта като т.2 касае хипотеза, при което първоначалното искане за помощ се отнася за вземания с повече от петгодишна давност, считано от датата на падежа на вземането в запитващата държава-членка до датата на първоначалното искане за помощ. Посочено е, че въпреки това в случаите, когато вземането или първоначалният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава-членка е обжалван(о), се смята, че петгодишният период започва да тече от момента, в който в запитващата държава-членка се установи, че вземането или инструментът за предприемане на мерки за изпълнение вече не може да бъде обжалвано. Също, когато компетентните органи на запитващата държава-членка са позволили отсрочено или разсрочено плащане, се счита, че петгодишният период започва да тече от момента на изтичане на срока на пълното плащане. В тези случаи обаче запитаният орган не е длъжен да предостави помощ във връзка с вземания, чиято давност надвишава десет години, считано от датата на падежа на вземането в запитващата държава-членка.

Тези разпоредби са възпроизведени в чл. 269т, ал.2 и ал.5 от ДОПК. Първата хипотеза касае вземания с повече от петгодишна давност, но **считано от датата на падежа на вземането в запитващата държава-членка до датата на първоначалното искане за помощ**, което конкретно е подадено по електронен път на **08.07.2021г. с референтен номер 1001603182021**. Съгласно чл.2 т.2 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1189/2011 на Комисията от 18 ноември 2011 година за определяне на подробни правила по отношение на някои разпоредби на Директива 2010/24/ЕС – се приема, че предадените по електронен път документи или тяхната разпечатка върху хартиен носител имат същите правни последици като документите, изпратени по пощата. Видно от искането напр. за задължения за данъка за 2008г.,2009,2010,2011,2012,2013 и 2014г. в т.6 е посочена датата, на която е възможно да се пристъпи към изпълнителни мерки т.е. датата, на която вземането според гръцкото законодателства и

запитстващите органи е станало изискуемо и тази дата е **10.08.2016г.** Съгласно посочено според гръцкото законодателство - тази дата се свързва с датата на установяването му. **От този срок до датата на ел.искане за помощ – не е изтекъл срока от 5 години.** В посочения чл.18 от директивата 5 и 10 годишния срок е от изискуемостта на вземането до искането за събирането му, което е обосновано, тъй като с настъпване на давността и позоваването на същата – не могат да се предприемат принудителни изпълнителни мерки. Преценката за изискуемостта обаче, съгласно чл.10 и чл.19 от директивата на вземането съгласно гръцкото законодателство се прави от гръцките власти, както вече се подчерта. Кога е станало изискуемо вземането са въпроси касателно самото задължение и са свързани с приложението на гръцкото законодателство. Недопустимо е българският публичен изпълнител да прилага гръцкия закон и да преценява дали е настъпила абсолютната давност. Тази преценка е направена от гръцките данъчни органи, които са отразили в исканията в т.7, че последният ден на давностния срок е 25.03.2027г..

В заключение не се споделя и довода в жалбата, че НАП като запитан орган е следвало да обследва наличната погасителна давност и запитващата държава, реално считано от 2019г. след законодателните промени в Гърция, както и да установява дали се търси събиране на вземане в по-голям размер /както се твърди в жалбата/. Също така трябва да се обобщи, че по своето естество възражението за погасени по давност задължения на М.Х., което е разгледано като искане за прекратяване по изложената причина от публичния изпълнител - се доближава по характер на искане за отписване на вземанията, а същото трябва да се направи пред гръцките данъчни власти, защото се касае за публично вземане на тяхната държава. На практика може това възражение за отписване да е направено и отхвърлено от гръцките власти, а българските органи по реда на прекратяването на изпълнителното производство -да могат правят различни констатации за давността, което е недопустимо.

Следователно касае се за правилно приложение на материалния закон, освен за актове от надлежни органи, в производство без процесуални нарушения и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. С оглед изхода от спора трябва да се уважи претенцията на

ответника за присъждане на юрк.възнаграждение от 200 лв. по реда на Наредбата за плащане на правната помощ към ЗПП /чл.26/. Не следва да се прилага Наредба №1/2204г., тъй като спорът няма материален интерес, доколкото не е свързан с възражения касателно размера на самите вземания.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.268, АЛ.2 ОТ ДОПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. С. Х. Е. хх от [населено място] [улица] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-439 от 01.12.2022г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата вх.№94-М-1072 от 17.11.2022г. на Х. срещу РАЗПОРЕЖДАНЕ №С-220022-137-0009473 от 02.11.2022г. издадено от Г. Г. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП.- С., с което е отказано да се уважи молбата за прекратяване на изпълнително дело /ИД/ №221122410/22г. поради погасени по давност задължения в размер на 332 160,81лв. главница и 158 662,08лв. лихви.

ОСЪЖДА М. С. Х. Е. хх от [населено място] ул.Д. заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева /двеста лева/.

На основание чл.268, ал.2 от ДОПК решението е окончателно.

Съдия: